

Tuần Báo Vô Vi

5 tháng 4 năm 2015

Số 232

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn trau dồi tâm thức thì phải trau dồi làm sao?
2. Muốn thực hiện chất phác thì phải làm sao?
3. Thiên nhiên hùng vĩ là sao?
4. Do đâu có sự trở ngại?
5. Việc tốt đẹp đến từ đâu?
6. Thân thương là sao?
7. Nghiêm luật của Trời Đất là gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal 13-06-97 12:50 AM 1) Hỏi: Muốn trau dồi tâm thức thì phải trau dồi làm sao? Đáp: Thưa muốn trau dồi tâm thức thì phải tu và tự hướng thượng hòa hợp với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ, thì mới có cơ hội trau dồi tâm thức thanh nhẹ và sáng suốt, tâm hướng về Trời thì mới có cơ hội hợp nhứt được, tiến về nguồn gốc thì mới hiểu được nguyên lý vô sanh bất diệt của Như Lai. Kệ: Cảm thông nguyên lý tự phân bài Thức giác bình tâm chẳng tạo sai Nhân quả đành rành không chuyển động Quy không thanh nhẹ vẫn còn may.	Montréal 14-06-97 2 :55 AM 2) Hỏi: Muốn thực hiện chất phác thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn thực hiện chất phác thì phải nhớ nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên mà buông thả tự do mọi sự việc trước mắt và trong tâm, thì sẽ được an yên dễ tu dễ hòa hơn, tức là giải nghiệp, không còn nắm bắt từ một việc nhỏ cho đến một việc lớn. Kệ: Thực hành buông thả chẳng giận hờn Khai trí mở tâm lại rõ hơn Đạo hạnh tràn đầy không nắm bắt Về không thanh nhẹ tự quy hườn.
Montréal 15-06-97 5 :50 AM 3) Hỏi: Thiên nhiên hùng vĩ là sao? Đáp: Thưa thiên nhiên hùng vĩ là cảnh vật tự nhiên hình thành, hợp khí cùng Trời Đất, nơi đó gọi là thắng cảnh có một không hai. Ai nhìn qua cũng thán phục sự vĩ đại của Trời đất. Kệ: Thiên nhiên cảnh đẹp duyên hùng vĩ Có một không hai chuyển tiếp ghi Thực hiện phơi bày trong thực chất Luân lưu tại thế vẫn duy trì.	Montréal 16-06-97 5: 55 AM 4) Hỏi: Do đâu có sự trở ngại? Đáp: Thưa do sự thiếu thông cảm lẫn nhau, cho nên xảy ra sự trở ngại, thế gian là cõi tạm nhưng mỗi mỗi cũng phải thông cảm với nhau, nhiên hậu mới có cuộc sống hòa bình. Kệ: Cuộc sống chung vui ý thiện lành Hòa bình chung hợp thật là thanh Thực hành chất phác trong sự thật Quý tướng Trời cao đạt ý thanh.
Montréal 17-06-97 5 :00 AM 5) Hỏi: Việc tốt đem đến từ đâu ? Đáp: Thưa việc tốt đem đến từ sự thất bại hay là từ khó khăn đem đến việc tốt. Sự thất bại là mẹ đẻ của sự thành công, sau sự khổ tức là sự vui, người tu từ động loạn trở nên thanh tịnh. Kệ: Kích động giúp hồn trong tiến hóa Dày công tu luyện tự mình xa Tinh đời đen bạc không còn nữa Tiến hóa không ngừng tự vượt qua.	Montréal 18-06-97 5 :20 AM 6) Hỏi: Thân thương là sao? Đáp: Thưa thân thương là hiểu họ như mình, cũng nằm trong nguyên lý của Trời Đất hình thành, chung một khả năng trong thực hành. Kệ: Cùng hành từ trước tiến hòa thanh Chẳng có cạnh tranh chẳng giựt giành Trời Đất hợp bản khai triển trí Hướng thanh tự cứu tự mình thanh.
Montréal, 19-06-97 2 :45 AM 7) Hỏi: Nghiêm luật của Trời Đất là gì ? Đáp: Thưa nghiêm luật của Trời Đất là sự xán lạn ẩn tàng trong nội tâm. Người tu thiền phải thanh tịnh, thì mới cảm nhận được điều này. Kệ: Bình tâm niệm Phật giải vui vầy Cảm thức trần gian một cái cày Trí tuệ phân minh diu tiến bước Trì tâm tu luyện lại càng may.	

TU TIẾN GIẢI MINH (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Cái điển Ngọc Hoàng là nó tọa cùng hết cả vũ trụ hay là cái điển Ngọc Hoàng xuống cho cô Kim dạy đạo. Mà theo tôi nghe trong băng thì cái điển của ông Tám dạy đạo nó khác, còn cái điển cô Kim nó khác. Thành ra bạn đạo nghĩa là muốn tiếp xúc với ngay cái điển, cái người mà được thọ cái ân điển của Đức Ngọc Hoàng để có giáo lý cao siêu khác để bạn đạo học hỏi tiến trên đường đạo.

Thầy: Thì bây giờ những giáo lý tôi nói đây có giáo lý của Ngọc Hoàng. Cái điển đó tôi bắt còn lạ hơn cô Kim bắt. Tại sao đòi cô Kim.

Bạn đạo: Thì bạn đạo không thấy cô Kim.

Thầy: Cái đó còn phạm tâm quá nhiều. Còn phạm tâm quá nhiều trong lúc người ta ân là người ta không phải làm nhiệm vụ truyền pháp. Tôi là con người làm nhiệm vụ truyền pháp. Chị thấy chưa? Người ta không phải, người ta chủ của những người truyền pháp nữa, người ta gặp mình thì. Người ta le hơn (*Thầy cười...*), phải không? Thì bây giờ ráng tu để gặp người. Có cơ duyên gặp hết, không phải không có.

Bạn đạo: Có nhiều khi tôi muốn đi kiếm nhà, tôi viếng coi nhưng mà tôi sợ ông Tám rầy. Bởi vì ông Tám nói người ta ân, không có tiếp ai.

Thầy: Không bao giờ. Chị gặp, người ta cũng không tiếp chị. Mà trong lúc chị không muốn đi gặp mà tự nhiên người ta tới nhà, người ta kiếm chị, người ta nói cho chị nghe thấy không? Đó, cho nên ráng thiền đi thì thấy không có khó khăn. Chớ còn ầm ứ, ầm ứ đi kiếm, kiếm làm gì?

Bạn đạo: Đâu có biết nhà đâu mà kiếm. Nghe ông Tám nói ân đâu có dám đi.

Thầy: Bởi vì chuyện của người ta, ta làm, ta làm cái chuyện vũ trụ càn khôn, chuyện lớn. Còn mình làm chuyện nhỏ nhỏ, tu thì chút chút đi lên không chịu làm. Còn cái chút chút này là bỏ luôn, ôm cái lớn kia, nó rớt luôn nó mất luôn.

Bạn đạo: Mình muốn viếng thì kêu người ta viếng vậy thôi chứ còn cái điển của họ, mình không mượn được.

Thầy: Viếng cũng mặt, mũi, tai, miệng, cũng ăn uống cũng cười hề hề vậy có gì đâu thấy không? Có người được cơ duyên, tôi đưa cho viếng, tôi đưa cho

học hỏi, tôi đưa cho trực tiếp mà họ còn đá đổ mà chỉ đi tìm chi.

Bạn đạo: Tùy theo ý thích của mọi người chứ.

Thầy: (*Thầy cười...*) Họ hát hủi, họ đá đổ, họ coi không ra gì, phải không? Cái đó là thôi, chi. Cũng không phải là chuyện của đám mình. Người ta muốn đóng vai nào cũng được hết, không sao hết, không có mịch lòng Ngọc Hoàng đâu sợ.

Bạn đạo: Ông Tám cho hỏi câu. Câu mà “*xả phú cầu bản, xả thân cầu đạo*”. Đức Phật đã nêu gương cao cả. Người thế nhân khó bắt chước theo được. Trừ phi như ông Tám chẳng hạn đã đắc pháp nên thiên hạ quá ngưỡng mộ cái chùa hay chiêm bái. Ở địa phương tôi có một số người hỏi tôi về câu đó. Bởi vì họ nói không thể thực hiện được. Bởi vì họ còn phạm tâm lắm. Nhờ ông Tám giảng..

Thầy: Bác giảng một cách rất dễ dàng cho họ thấy: “*Xả phú cầu bản, xả thân cầu đạo*”. Bởi vì cái gì phong phú nhất trong đầu óc của bạn: tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục thì bạn phải mượn cái pháp để yêu những tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục bỏ nó đi. Xả thân cầu đạo: tu tới ngũ uẩn giai không, nhẹ bỏ cái xác này đi lên trên kia. Rồi họ chiêm ngưỡng Đức Phật mà họ lập chùa, họ cúng lạy là họ chưa xả phú cầu bản, thấy không? Tạo phú chứ không phải xả phú, bác thấy chưa? Bác còn trang hoàng cho ông Phật bằng vàng, tạo cái tham, thấy không? Tạo cái ngôi vị cho Đức Phật, tạo cái giàu có cho Đức Phật, những người đó không phải tu. Mà người Vô Vi đây là tu; xả phú cầu bản, xả thân cầu đạo. Cái phong phú nhất ở trong đầu óc của chúng ta, man rợ nhất trong đầu óc của chúng ta là tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục. Bây giờ, chúng ta mượn cái pháp này diệt nó đi thì nó mới xả phú cầu bản. Quên cái động loạn này mà tiến tới cái thanh tịnh, cái gồ ghề này không còn trừ trỉ với nó được nữa. Nhưng mà nó chỉ lấy một chút thánh thai Mô Ni Châu là nó tiến tới, giác thêm. Thì cái pháp này bác giảng cho nó vậy thì nó dễ hiểu lắm.

Bạn đạo: Bởi họ muốn tu mà họ không biết làm sao.

Thầy: Thì bây giờ bác giảng rõ ràng đó. Thì bây giờ tôi phải đi vô chùa, tôi đi vô chùa tôi cúng ông Phật đâu có được, tạo phú chứ không phải xả phú,

thấy không? Tạo cho ông Phật giàu. Rồi mình đặt cái lòng tham của cải, mình mới đem đặt cho ông Phật đó thì mình tạo thêm cái tham. Còn cái đặng này là phải nhớ tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục xả bỏ, xả phú cầu bần tiến đến thấy không?

Bạn đạo: Hỏi cách nào để mà xả.

Thầy: Xả là cái pháp đó. Có cái pháp này đó là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định rồi niệm Phật, rốt cuộc rồi nó sẽ xả. Nó phải đi từ từ. Bởi vì nó cô độc, nó cô nhiều năm rồi. Nó thành một chất cao hồ cốt rồi, lần lần phải giải nó ra. Chớ đâu có ai mà vô tu mà tôi bỏ hết tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, đâu có. Người tu mười năm, hai chục năm chưa có dứt khoát.

Bạn đạo: Hiện tại họ đương vô cái trình trạng đó. Họ hỏi tôi, tôi nhờ ông Tám giải thích cho tôi hiểu. Tôi về tôi giải thích lại cho họ.

Thầy: Giờ bác nghe bác hiểu chưa. Bác về bác giải đó. Cái đó cái phong phú của các bạn nhiều nhất là bao nhiêu đó. Chớ không phải của cải xách đạo đem vô chùa, không được. Bởi vì cái bản tánh tham của các bạn đã diệt chưa được, thấy không? Trong lúc những người nghèo không có cơm ăn. Các bạn rình một bao gạo vô thỉnh cho một ông đâu có được. Mục đích gì làm lợi cho mình, cầu xin hồng phước cho giàu thêm là mình học cái tham thêm, đâu có được? Còn cái pháp ở đặng này nó tự nhiên xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo là mình đang hành đây. Lần lần, lần lần nó bớt sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục. Rồi xả thân cầu đạo là tôi trở về cái thánh thai xuất lên trên trung thiên giác thể, lúc đó mới là cầu đạo.

Bạn đạo: Xin cảm ơn ông Tám.

Bạn đạo: Như trong chùa, ông Tám ơi! Mấy ông Phật ở trong ruột trông rỗng, nó còn phải có vàng, làm cái tim bằng vàng hết.

Thầy: Cái đó họ kêu là kim cang đó. Cái đó kim cang nghĩa là một cái tạo thêm cái phú giàu có cho ông Phật. Một cái tạo thêm lòng tham cho thằng ăn cướp để nó vô nó lấy cục vàng đó. Sẽ hiểu hết, lần lần họ sẽ hiểu qua cái cơn khốn cùng rồi họ hiểu. Chớ bây giờ ông Trời không biết giáo dục người ta bằng cách nào. Nó đói, nó mới biết Trời Phật. Nó khổ, nó mới biết ngoài cái này còn cái khác. Sướng hoài nó đâu có biết tu.

Cho nên các bạn cố gắng tu được phước lắm. Tu rồi mình diệt hết mình không tham trong lúc mình thiếu thốn nhưng mà mình thấy vẫn phong phú. Phong phú chỗ nào? Cái thanh điền của Trời đất không bỏ mình, thấy không? Mình nhắm con mắt một chút, nó sung sướng rồi. Nó đâu có đói khổ, nó không có bận tâm về cái ngoại cảnh nữa.

Cho nên cái tiến hóa nó rất cao là bên cái pháp Vô Vi này. Không phải khen mà chính tôi đã hành và tôi đã thấy, tôi đã đạt được một cái phần nào, tôi mới nói ra. Ai có gì thắc mắc nữa không?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 26/6/1977)

Vấn Đạo qua Internet

VẤN ĐẠO TẠI ĐẠI HỘI ÂU Á TƯƠNG HỘI, THAILAND

Võ Thu Sương chép

(tiếp theo phần vấn đạo đăng trong LED 110)

(49) - Vấn: Kính thưa Thầy, trong Lá Thư Vô Vi có bài chỉ số tuổi hợp hướng nhà. Hai vợ chồng tuổi kỵ hướng nhau, con làm hai cửa, mỗi người đi ra, vào một cửa có được không? Nếu không con phải làm như thế nào cho hợp vì chỉ có một người tu thì hướng của người tuổi nào?

Đáp: Cái đó cũng được. Mà nếu mình còn giữ tâm đời thì mình làm hai cửa, còn nếu mình giữ tâm đạo có một cửa đi ra thôi. Người nào làm chủ căn nhà thì lấy hướng của người chủ thôi.

(50) - Vấn: Tại sao nhiều người chồng đi về VN đều có vợ bé. Thưa Thầy giải thích giùm tại sao?

Đáp: Bởi vì tánh của một người già hay người trẻ đều thích lấy le lắm, liếc người ta, người ta liếc họ là dính hà, có gì đâu. Mấy ông già thích yêu lắm à. Hồi còn nhỏ không biết yêu, lớn rồi thích yêu lắm, liếc người ta người ta liếc cái là ảnh dính hà. Nhe dạ, không biết làm chủ lấy chủ mình, lệ thuộc vào ngoại cảnh.

(51) - Vấn: Kính thưa Thầy, mỗi đêm con bắt đầu thiền vào lúc 9 giờ tối và ngồi thiền khoảng 3 hoặc 4 lần mỗi đêm, cứ ngủ 1 giờ và thiền 1 giờ, vậy có đúng không? Hay ngồi 1 lần tới sáng là đúng? Xin cảm ơn Thầy.

Đáp: Cộng lại ngồi cũng được, cái đó là nhắc nhở mình tu. Mà nếu bộ đầu khai thông rồi ngồi một hơi hai, ba tiếng đồng hồ không nghĩ lý gì. Bên trên thông suốt, cơ tạng hoà hợp nó mới thông suốt đi lên ngồi lâu được. Cho nên tất cả các bạn mà ngồi lâu đó nhờ nó rút cái bộ đầu, rút được là ngồi lâu được. Mình thấy khoan khoái và không có bận tâm nữa.

(52) - Vấn: Kính thưa Thầy, con có gia đình người cháu hiện đang sống tại căn nhà ở VN. Căn nhà này chủ trước đã san bằng mộ bia, đổ xi-măng lấp nền và cất nhà. Từ khi về ở trong căn nhà này gia đình

người cháu thường đau yếu và lộn xộn giữa vợ chồng. Kính xin Thầy chỉ dạy cách nào tốt cho các phần âm đang chôn ở nhà và tốt cho gia đình?

Đáp: Coi cái hướng của nó hợp hay là không. Trúng cái hướng ngũ quý thì gia đình không bao giờ yên. Phải đổi cái hướng tốt thì nó may ra yên được nói về đời, còn đạo thì khác.

(53) - Vấn: Gia đình người cháu nghèo không có tiền để bốc các mộ này đem đi thiêu và chôn nơi khác. Con cũng xin thưa thêm rằng khu vực này phần nhiều nhà cửa đều cất trên phần mộ bia san bằng, vậy khu vực này ra sao?

Đáp: Thì cái khu vực đó là cái thi của người chết nó chảy cái trược khí thôi. Nó chảy tới đâu thì luồng điện nó trược tới đó.(nhảy câu, không thể đánh được)

(54) - Vấn: Kính thưa Thầy, con về VN gặp một trường hợp của một người bạn bệnh nặng, bị bùa, tâm thần bại hoại, bị bệnh hoạn rất nhiều, tình hình bệnh rất là nguy hiểm. Con có gởi tặng một mặt dây chuyền 6 chữ Nam Mô A Di Đà Phật để được Thầy trụ điện. Như vậy có giúp được phần nào không?

Đáp: Không có giúp được. Cơ thể nó bị parasite (ký sinh trùng) tấn công, ăn bậy từ nhiều năm rồi, bây giờ nó tấn công rồi, phải chấp nhận rồi đi tới chỗ là cancer (ung thư), chết mà thôi. Cơ thể mà uế oải là bị vi khuẩn tấn công rất nhiều.

(55) - Vấn: Kính thưa Thầy, con có một anh bạn đã và đang thực hành phép Soi Hồn và Pháp Luân Chiếu Minh. Khi đang thở chiếu mình anh cảm thấy có 2 luồng điện lạnh chạy thẳng vô từ 2 đầu ngón chân cái, thẳng lên tới ngực thì ngừng lại và làm cho khó thở, anh phải ngừng lại và không thở tiếp được. Kính xin Thầy minh giải.

Đáp: Trong người của anh bị âm khí nhiều quá. Anh phải đổi thức ăn tốt lại cho dương tính hoá bên

trong thì tự nhiên nó nhẹ. Khi nó âm thì nó rước trước vào trong. Hít vô là thấy nó lạnh từ dưới chân lên trên rồi, dựa lên nói bậy nói bạ. Cái đó là âm khí bên trong nhiều, mình giải nó ra, nhưng mà bên VN đâu có đô-la nhiều mà mua thuốc Mỹ để thanh lọc. Ở bên này người ta thanh lọc ít ngày là hết hạ, không có gì hết.

(56) - Vấn: Kính thưa DT, tại gia đình con, chị con có làm 1 bàn thờ Đức Mẹ, nhưng con chỉ thích niệm Phật và không đốt đèn hay tưởng nhớ đến Đức Mẹ như ngày trước bởi vì con là người công giáo nhưng con lại không đi nhà thờ hay tưởng nhớ đến Chúa mà chỉ tưởng nhớ đến Nam Mô, đến Phật A Di Đà, như vậy con có lỗi đối với các đấng đó hay không?

Đáp: Không có lỗi với ai. Tâm làm thân chịu. Trước kia đường lối mình đi theo Chúa, đi theo tình thương bác ái của Chúa và để xây dựng cho chính mình, cầu xin được bình an. Phải tiếp tục làm đúng đắn, không nên lật ngược tình thế. Lật ngược tình thế thì nó sẽ xảy ra những sự xáo trộn trong tâm thức. Còn niệm A Di Đà phải thật tâm thật tình niệm cái chân động nó khai mở và đưa tâm thức trở về không, bớt chấp mê và thanh tịnh hơn.

(57) - Vấn: Tại sao có những vị Thầy như đã mở huệ sáng suốt, thấy được đệ tử phản thầy và biết được kẻ đó đang lường gạt mình mà vẫn để họ làm mà không trách?

Đáp: Người đó là người hướng về Thượng Đế mà hành sự. Thượng Đế bị gạt biết bao nhiêu nghìn năm nay mà Thượng Đế vẫn chiếu rọi tâm thức của mọi sanh linh tại thế. Chúng ta là người tu chân, không có chấp, không có mê và không có thù. Cho nên người tu còn yếu, hay thù, hay giận, hay hờn. Khi mà các bạn tu mà giận hờn các bạn đi đường nào? Tiến về con đường chánh trị lợi lộc cho chính mình chém giết người khác. Người tu Vô Vi không được quyền làm cái đó, chỉ sửa mình thăng hoa tiến hoá bởi vì chúng ta thấy chúng ta có một quốc gia vĩ đại thanh nhẹ tốt đẹp là Thiên Quốc. Chúng ta dốc lòng độ tha để tiến hoá thì chúng ta không có cái thù hận lẫn nhau, xây dựng cho nhau, hy sinh cho nhau, nhịn nhục để tận độ cho nhau, người Vô Vi đã và đang làm. Làm những gì hữu hiệu cho đời và đạo mặt đất sẽ an vui, tâm đạo sẽ bừng sáng, Vô Vi làm.

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Thành Phố HCM, 27/2/97

Kính thưa ông Tám,

Con tên là NND, năm nay 19 tuổi, từ nhỏ con nghe mẹ kể chuyện về ông Tám và mẹ con vẫn khuyên con nên tu sửa tánh, nhưng trong lòng con vẫn không muốn. Bây giờ con bắt đầu lớn và con cũng nhận thức chỉ có con đường tu mình mới có thể tiến hoá, nhưng con vẫn còn rất phân vân vì con thắc mắc chưa hiểu được, xin ông Tám hướng dẫn cho con.

Gần đây con có đọc cuốn "Vũ trụ và Con Người", con thấy rằng thế giới thật bao la, vô tận, nhưng con vẫn không hiểu tại sao lại phải có Thượng Đế và vũ trụ ; phải chăng là để cho mọi vật đều được tiến hoá và cùng về với cội nguồn của mình? Nhưng nếu nói như vậy thì trước sau ai cũng thành Phật cả, chỉ có mau hay chậm mà thôi, rồi sau đó có thể mỗi người lại tạo cho mình hai thế giới khác mà chính mình làm Thượng Đế và tiếp tục cuộc tiến hoá mới... Cứ như vậy rồi cuộc con không hiểu mình tu và tiến hoá để làm gì và mục đích cuối cùng là gì? Con không biết câu hỏi này có phát xuất từ sự bất mãn của con với cuộc sống không, nhưng con vẫn cảm thấy thật chất sự tiến hoá thật vô nghĩa vậy mà ta phải chấp nhận và tu để tiến hoá. Chính vì vậy mà việc tu đối với con gần như là một sự ép buộc nào đó hoặc là vì sợ sự tiến hoá của mình bị trì trệ mà phải chịu thêm nhiều kiếp luân hồi mà thôi.

Xin ông Tám chỉ dạy cho con cái nghĩa đích thực của việc tiến hoá để con chấp nhận và không còn sự bất mãn với cuộc sống. Lúc 15 tuổi mẹ con có cho con học pháp vô thất để chữa bệnh, con không biết, nếu con tu theo pháp Vô Vi thì con phải bỏ pháp vô thất hay con vẫn có thể giữ được. Xin ông Tám chỉ dạy thêm cho con. Con rất cảm ơn ông Tám.

Con, NND

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 22/5/97

ND con,

Ông Tám đã vui nhận được thư con đề ngày 22/2/97, được biết con đang thắc mắc trên đường tu học và muốn tìm hiểu Thượng Đế là ai? Tại sao phải tu? Tu để làm gì? Điều này không phải một mình riêng con, chính ông Tám trước khi đi tu cũng vậy, cũng muốn tìm hiểu như con muốn tìm hiểu.

Con đã có duyên lành, mẹ đã sinh được con, đã vất vả trong cuộc sống để giúp đỡ con có ngày hôm nay, nhắn nhủ cho con những điều cần thiết là phải tu đi con. Tu để hiểu lấy chính con nhiên hậu mới hiểu được giá trị của Thượng Đế. Tu để học nhin nhục mới hiểu được giá trị của Tiên Phật, từ đó mới hành chuyển. Trong thực hành mà con đạt được, con mới thấy đường đi là vô cùng. Phải tu mãi, tu hoài mới là thành sự tốt đẹp được, tâm thức của con thay đổi.

Mười chín năm trời con nhìn lại lúc sơ sanh tới bây giờ, hai lãnh vực khác xa lắm: sơ sanh con tươi đẹp im lìm, ai cũng quý mến ai cũng thương con; ngày hôm nay con đã 19 tuổi, con biết xem xét tình đời đen bạc, con biết chọn cái con thích và cái con không thích. Tuổi tác càng ngày càng dẫn tiến con trong hoàn cảnh kích động và phản động để con tiến. Con đi học, con phải làm việc, con phải nhin nhục, con mới có cơm ăn, có áo mặc. Con càng lớn con càng quý yêu mẹ hiền của con, mẹ hiền đã hy sinh vì con rất nhiều, từ miếng ăn, áo mặc, chỗ ở mẹ lo. Mà ai lo cho mẹ, con có hiểu ai làm, ai lo cho mẹ, mẹ mới có ngày hôm nay? Thì ông ngoại bà ngoại lo cho mẹ, mà ai lo cho ông ngoại bà ngoại? Phải có người nữa, nguyên khí của căn khôn vũ trụ đã lo cho ông ngoại bà ngoại, và tất cả chúng ta đã và đang sống nhờ nguyên khí của Trời Đất. Từ đó con sẽ khám phá ra, càng tiến càng sâu càng đi lên. Bây giờ con muốn tu về Vô Vi, con phải hiểu

đường lối của Vô Vi là sao? Tại sao kêu bằng Vô Vi? Từ không, còn không nữa, nó mới thanh nhẹ và xán lạn được.

Con thấy ánh sáng là thanh tịnh và không. Đạo vốn không, con làm sao tu trở về không con mới thấy rõ là đạo; mà khi con đạt được sự không đó con nhận thấy tâm thức con quân bình, không còn bơ vơ nữa, hiểu nguyên lý của Trời Đất mà sống, thì cuộc sống con sẽ an vui. Con niệm Phật lo tu theo đường lối của PLVVKHHBPP thì tâm thức con sẽ trở về không, thanh nhẹ và sáng suốt, lúc đó con mới nhận xét tại sao trước kia tôi thắc mắc mà bây giờ tôi không thắc mắc. Vì trước kia tôi muốn đi mà không biết cách đi, bây giờ tôi biết đi là tôi chỉ có tự đi trong sáng suốt thì không còn sự thắc mắc nữa. Càng đi con càng thấy xung quanh con có Thượng Đế, ánh sáng đã ban chiếu cho con, điển năng dồi dào. Con ăn cọng rau, một chén cơm cũng là nguyên khí của Trời Đất hợp thành mà thành lúa gạo. Con ăn vô trong bụng nó biến sanh thủy, thủy biến sanh sắc; lúc con đói thì mặt xanh, ăn cơm no thì mặt hồng, con thấy rõ chưa? Là điển năng của Trời Đất đã hỗ trợ và dẫn tiến con người, nhưng mà phải làm mới có. Cái làm đó là ai làm? Ai cho? Cũng là sự thanh tịnh của càn khôn vũ trụ phải giải và đưa con đi tới đó, thực hiện cái định luật hoá hoá sanh sanh, có trồng cây tốt mới có trái ngọt. Vậy mẹ con sanh con ra, con ở trong một cái giáo dục tốt, mẹ hiền khuyên con tu là để con trở về với đường tu, con hiểu đường tu để trở về thiên quốc; đó là nguồn gốc của con, thì khi đó con mới hiểu Thượng Đế là ai?

Phần hồn của con là Thượng Đế của thể xác này. Thể xác của con, cái tiểu thiên địa của con có tim gan tì phế thận, có kim mộc thủy hỏa thổ, có ngũ sắc ngũ quang huyền sắc huyền quang : gan màu khác, tim màu khác, phổi màu khác, bao tử màu khác, ngũ sắc ở trong đó. Rồi con chỉ hướng ngoại con đâu có thấy nội tâm, đâu có thấy cái ngũ sắc ngũ quang ở bên trong của con đâu, con không thấy. Cho nên con cần phải tu hành trong thanh tịnh, nhắm mắt mà thấy ánh sáng mới thật là sáng, mở mắt mà thấy ánh sáng cũng chưa thật là sáng đâu con. Nhưng mà cần phải có ánh sáng chúng ta mới có sự sống. Nói về phần hồn thiêng liêng liên hệ với Trời thì chúng ta phải có ánh sáng diệu thanh ở bên trên để tiến hoá tới thiên quốc là nơi không có động đất, không có khổ cực nữa, nơi vô cùng tận, sáng suốt, giúp đỡ mọi người chớ không có lẽ lối chèn ép như ở thể gian, luật lệ u ơ tạo loạn cho người dân.

Tu để phát triển tâm bình đẳng, chúng ta mới thấy Trời Phật rất bình đẳng, xây dựng và phục vụ cho chúng ta bất cứ giờ phút nào trong chu trình tiến hoá của tâm linh chớ không phải chuyện hạn hẹp mà con suy nghĩ rồi đâm ra bức bối. Phải thực hành mới thấy rõ chính mình, con chưa thấy rõ chính con, con là ai, xuống đây để làm gì, rồi sẽ đi về đâu. Tại sao tôi phải khổ, tại sao tôi phải làm, tại sao tôi phải đi học? Môi trường nào cũng giúp đỡ cho tâm linh tiến hoá nếu chúng ta bằng lòng học trong trật tự và hướng về sự trong lành của Trời đất mà thực hành từ nhịp một thì tương lai chúng ta sẽ có cơ hội làm việc cho chung, xây dựng đại sự chung, mỗi người chung tiến mới có hoà bình.

Thế gian khao khát hoà bình mà không biết chính chúng ta có sự hoà bình mà không khai sáng, chúng ta làm sao sử dụng khả năng hoà bình của chính ta. Hoà bình là bằng lòng học, bằng lòng tiến, bằng lòng xây dựng trong trật tự thì mới có hoà bình.

Con tuổi trẻ biết tu thì tương lai con sẽ là một món quà quý của xã hội, thì con hiểu con nhiều hơn, thay vì mọi người làm tới vua cũng chưa hiểu lấy chính họ, chỉ biết hạ lệnh thôi, chưa hiểu lấy chính mình thì đâu có thức bình đẳng và xây dựng cho chung được; chúng ta ăn sung mặc sướng, mặc ai chết, mặc ai khổ. Người VN chúng ta đã qua nhiều chế độ đau khổ không tiền. Ngày hôm nay chúng ta thức giấc, thấy cái thể xác này liên hệ với càn khôn vũ trụ, chúng ta tự tu, tự thức, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định theo PLVVKHHBPP, khứ trước lưu thanh, giải trước ra khỏi thể xác chúng ta, rồi trí óc chúng ta minh mẫn, khai sáng trực giác của chính mình, không mê tín dị đoan, thực hành đến đích để nhận xét rõ rệt thay vì ảo ảnh mơ mộng.

Con có duyên lành viết thư cho ông Tám, thì ông Tám trước kia cũng ở vị trí của con, từ thắc mắc này tới thắc mắc nọ, ông Tám nhịn nhục bằng lòng tu, ngày hôm nay mới sửa được tâm tánh và có khả năng thanh tịnh để phục vụ con. Vậy từ đây về sau, con chịu tu là tương lai con sẽ có một khả năng tương đồng như ông Tám hay là tốt hơn ông Tám nữa nếu con chịu tu. Lúc ông Tám tu, ông Tám cũng cảm thấy ông Tám quá trễ, nhưng ngày nay ông Tám dần thân một mình đi khắp thế giới phục vụ mọi người ngày cũng như đêm, ông Tám có một chút kinh nghiệm để nói lại cho những người kế tiếp tự thực hành tiến hoá thay vì mê tín dị đoan và tự hại mình, không tiến.

Thơ con, con nói rất có lý, tại sao tôi phải tu, tu để làm gì? À, việc này ông Tám phân tách ở bên trên con thấy rõ. Tu để hiểu con, tu để biết con, cảm thông vị trí của con sẽ làm việc ở tương lai, chứ không phải tu ngu, tu khờ, tu ỷ lại, tu trong sự tham muốn và không giải quyết được. Con có duyên lành đọc được những lời tỏ thể của ông Tám gửi đến con. Con muốn hiểu con, con bằng lòng tu tập để hiểu con càng ngày càng nhiều hơn, vì tuổi tác con sẽ trưởng thành, sẽ lên cao hơn, mà con không hiểu con thì con bơ vơ, người bơ vơ trong xã hội con có đóng góp được cái gì? Con làm sao có sự thanh tịnh để sáng tạo một việc gì cho xã hội cộng hưởng. Ngày hôm nay con đọc được thơ của ông Tám, con thấy rõ con hơn, và con dần thân sửa tâm sửa tánh, lo tu tiến để học hỏi sự vô cùng tận của Thượng Đế đã ân ban cho chính con. Đã nói Thượng Đế là không lời, không sự bàn bạc, trong sự thanh tịnh tận độ quần sinh, đó là Thượng Đế, mà con thiếu thanh

tĩnh thì con đâu có cảm nhận được sự huyền vi ân độ của Thượng Đế đâu? Con phải mượn pháp sửa con từ động loạn đi tới thanh tịnh, trở về thực chất của chính con, như con lúc chào đời. Khi nào trí óc con trưởng thành, con mới cảm nhận được nguyên lý của Thượng Đế ân ban cho con và tất cả quần sinh bằng cách nào? Con thanh tịnh con mới thấy giá trị đại thanh tịnh của càn khôn vũ trụ đang diu dặt quần sinh trên mặt đất.

Chúng ta may mắn lắm mới được làm con người, làm con người có cơ hội phê phán tìm hiểu Thượng Đế, tìm hiểu Thần Thánh, tìm hiểu chính mình có cơ hội tiến hoá tới vô cùng, sẽ không bị bơ vơ trên đường đời cũng như đường đạo. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 25 tháng 12 năm 1977

Hồng ân ban rải khắp nơi nơi
Thực tâm tiên giải hưởng của Trời
Quy định mỗi phần mê thức giác
Chuyên hành tự ngộ pháp không rời.

Không rời vì nguyện tới nơi
Bền tâm vững chí hưởng đời thanh cao
Vượt qua mỗi giới chận rào
Tâm hồn thanh nhẹ ra vào tự do
Tham thiền chẳng có quanh co
Một đường thanh tịnh hưởng kho Phật Trời
Phật Trời phân lý giải lời
Trong không mà có tạo đời an khương
Tâm thời sáng suốt như gương
Khai tình mở đạo tự lường mà đi
Đi trong thức giác hợp thì
Quy y chơn pháp không vì lợi danh
Hy sinh bản chất thực hành
Từ bi soi sáng các ngành khai thông
Nằm trong chơn lý hóa công
Tự phòng tự giải khỏi vòng trược ô,
Tâm không động loạn hư vô
Hòa đồng mọi giới cơ đồ dựng xây
Tiến trong đà tiến hàng ngày
Hưởng thanh tự đạt dựng xây giờ thiền
Hong ân đạt hưởng triền miên
Không phiền không động hợp duyên Phật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Hai (tiếp theo)

ĐẠO LẦN HAI, LẬP NGUYỆN HÓA MÊ TRẦN

HỎI TÁC GIẢ, CHỌN BÀI ĐỘ CHÚNG SINH

...
Tế Phạt: Con hãy đến phòng vấn qua loa xem sao? Đêm nay thời giờ eo hẹp, chớ có hỏi han quá lâu, đợi thầy niệm Phật chú, chân ngôn.

Thái Sinh: Ân sư giống như đại sư thôi miên, đêm nay con mới thật sự mở lớn tầm mắt, ân sư niệm ít lời xong, một lát sau vị thanh niên đó đỡ đỡ mơ màng, ngủ gục trên bàn, nguyên linh dần dần bay cao tít... Ha ha! Đã thành công.

Duyên Sinh: Ôi! tại sao tôi lại tới chốn này?

Thái Sinh: Yên tâm, yên tâm! Đó là Phật Sống Tế Công giúp nguyên linh của huynh siêu thăng... huynh chớ quá lo lắng, chắc chắn sẽ hoàn hồn.

Duyên Sinh: Á! Nguyên nhân thì ra là tại ân sư giáng lâm, con xin lạy ân sư ba lạy... còn huynh chắc là thiên bút Thái Sinh?

Thái Sinh: Đúng vậy, tại sao huynh biết rõ?

Duyên Sinh: Tôi không nhận ra huynh, song vì tôi là độc giả dài hạn của tạp chí Thánh Hiền, nên đạo danh của huynh không những tôi đã rõ mà còn kính phục từ lâu.

Thái Sinh: Thưa, có phải vừa rồi huynh lo tuyển chọn bài vở cho tạp chí Thánh Hiền phải không?

Duyên Sinh: Đúng vậy, đã từ lâu bỏ viết văn, nên giờ đây bút mực không theo kịp óc nghĩ, đêm nay tâm huyết dâng trào cảm xúc chan hòa, cầm bút viết văn chữ xấu như gà bới, nhưng lại gặp kì duyên, quả là ba đời may mắn.

Thái Sinh: Xin huynh chớ khách sáo, chữ viết của đệ còn nguệch ngoạc hơn nhiều, chúng ta cùng học hỏi lẫn nhau. A! Đúng lắm, tạp chí Thánh Hiền quả là mảnh đất tốt cho những ai có lòng vì đạo, mong huynh đóng góp nhiều bài vở nghiên cứu về đạo để hoằng dương đạo pháp, cứu độ chúng sinh.

Duyên Sinh: Thưa tôi đã hiểu trách nhiệm đó.

Tế Phạt: Thời giờ đã trễ, trò ngoan ơi! Để thầy dẫn hồn con nhập xác.

Duyên Sinh: Thưa vâng, con xin lạy thầy ba lạy...

Thái Sinh: Rất mong được thết trà huynh tại Thánh Hiền Đường (*Tế Phạt lúc này miệng lẩm bẩm niệm chú, vị thanh niên dần dần tỉnh lại*). Ha ha, thưa ân sư không những hết mê mà lại còn tỉnh táo một cách lạ thường.

Tế Phạt: Lời Phật chú vừa rồi so với cháo lú tại quán Mạnh Bà ở âm phủ, tuy hình thức khác nhau nhưng nội dung công hiệu như nhau, lúc mê đi không biết thì lúc tỉnh lại chẳng hay, trạng thái này giống hệt như chúng sinh hiện sống nơi trần thế, càng hoài nghi càng tìm hiểu, nhưng cuối cùng chẳng tìm ra sự giải đáp thỏa đáng về vấn đề nhân duyên của kiếp trước.

Thái Sinh: Ha ha, pháp Phật quả là vô biên, vô cùng thần diệu... (*Lúc này Thái Sinh có chút hoài nghi*). Nhưng thưa ân sư con vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, vì trạng thái mất ký ức đó, biết đâu chẳng có lúc dẫn đến tình trạng tinh thần lệch lạc, thiếu quân bình?

Tế Phậ: Con đã từng thấy người say rượu chưa?

Thái Sinh: Thừa có.

Tế Phậ: Kẻ uống rượu say nói năng lúc đúng lúc trật, bô lô ba la, mơ mơ hồ hồ tới khi tỉnh lại liệu có nhớ nổi rằng mình phát biểu những gì không?

Thái Sinh: Thừa, nhưng trò ngu rất ít gần rượu nên không rõ sau khi say mềm, trạng thái ý thức lúc đó ra sao, điểm này hoàn toàn còn ở ngoài kinh nghiệm thực hành. A, thừa vừa rồi tại sao ân sư lại kêu vị thanh niên đó là trò ngoan?

Tế Phậ: Vì thanh niên đó đã tôn thầy là sư, vả lại cũng thường xuyên đóng góp bài vở cho tạp chí Thánh Hiền, nên đương nhiên là một vị thần có công lớn của Thánh Hiền Đường. Còn nhận xét về người học trò hiền này, thì thấy đạo căn phi phạm trí tuệ mới mẻ sáng suốt có thể viết những bài luận thuyết bàn về đạo để cứu nhân độ thế. Nếu như giữ bền được chí lớn, tương lai ắt sẽ trở về được cõi trời vô cực, vĩnh viễn là trò ngoan của ta. Do đó, bữa nay nhờ cơ hội này, con hãy thử thời vận coi.

Thái Sinh: Thừa hay lắm, phải đánh bạc một phen.

Tế Phậ: Trò ngoan rành đánh bạc lắm sao mà nói nghe ngon quá vậy?

Thái Sinh: Thừa, con vừa nói quá lời, con chỉ biết chơi cờ và xổ số sơ sơ, còn bài bạc thú thiết con chưa dám dính vô.

Tế Phậ: Như vậy hay lắm, tính bài tính bạc chẳng bằng tính xâu chuỗi bồ đề, bởi chỉ có niệm A Di Đà Phậ mới an dưỡng nổi tính tình mà thôi (*Thái Sinh cúi đầu thọ giáo với vẻ mặt trầm lặng vì sợ rằng nói lắm gặp nhiều thất thố*). Hay quá, đêm nay lần đầu con được cùng bạn đạo bàn luận, cảm tưởng của con ra sao?

Thái Sinh: Con rất đổi vui mừng, giây phút này thời gian đối với con quả là vàng ngọc.

Tế Phậ: Bữa nay tạm ngưng tại đây, Thái Sinh chuẩn bị lên đài sen để thầy trò mình trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Thừa con đã sửa soạn xong, mời thầy lên đường.

Tế Phậ: Đã tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

